

I Corinthe 10:6

- 1 beproeft uzelf
- 2 bestrijdt uw zonden

Gemeente,

Dat bent u: 'gemeente'. Maar wat houdt dat in? U weet wel dat er best grote verschillen in zijn. Er zijn kerkdiensten, opvattingen, waarin ervan uit gegaan wordt dat heel de gemeente die in de kerk zit echt gelooft, zalig zal worden. De mogelijkheid dat dat niet zo zou zijn wordt niet genoemd en niet serieus naar voren gebracht. Iedereen wordt dan ook verwacht aan het Heilig Avondmaal. Die gedachtegang neemt toe in ons deel van de kerk.

Aan de andere kant is er ook de opvatting, zijn er kerkdiensten, waar je het gevoel krijgt dat het normaal is als je onbekeerd bent. Dat ligt eigenlijk voor de hand. Eén grote hoop met kaf. En misschien dat er enkele korrels koren tussen zitten, enkele ware, echte gelovigen. Maar je moet vooral niet te gauw denken dat jij dat bent of zou kunnen zijn. Bijna niemand wordt dan ook aan het Heilig Avondmaal verwacht. Al komt die gedachtegang in onze kerk niet voor lijkt me.

Maar hoe zit het dan? Hoe moet je de gemeente zien? Wat betekent het om lid van de gemeente te zijn, meelevend lid? En hoe moet je dan het Heilig Avondmaal zien? Op deze vragen geeft I Corinthe 10 een heel duidelijk antwoord. En in dat antwoord maakt hij de vergelijking tussen de gemeente van Corinthe, de gemeente van het Nieuwe Testament, ons, en het volk Israel in het Oude Testament. Met name toen het op weg was vanuit Egypte naar Kanaan.

1 beproeft uzelf

God gaf de wolk. Om overdag te beschermen tegen de hitte, 's nachts tegen de kou en de roofdieren. Om hen de weg te wijzen. God gaf de doortocht door de Rode Zee. Farao verslagen. En in die wolk en in die zee werden ze ahw gedoopt in de naam van Mozes. Mozes ging als eerste uit Egypte en door de Rode Zee. En het volk was in Mozes begrepen, onder Mozes leiding. Zo zijn wij in Christus gedoopt.

Daarna hebben ze allemaal manna gekregen. Dag in dag uit in de woestijn. Voedsel voor hun reis naar Kanaan. En ze dronken uit de steenrots. Toen er woestijn was zonder water, toen gaf de rots water en het volk kon genieten van het drinken en weer krachten opdoen. Zo voedt God Zijn Gemeente ook en dat verzegelt Hij in het Heilig Avondmaal.

Drie dingen vallen dan op: ten eerste waren het geestelijke zegeningen. Geestelijke drank en geestelijk voedsel. Dat wil zeggen: dat manna en dat water uit de steenrots had een diepere betekenis: het gaf aan: de HEERE brengt jullie naar Kanaan: Hij zal zorgen. Hij zal in Kanaan brengen. Zoals de HEERE ons allen Zijn beloften geeft: Ik zal uw God zijn, Ik zal u leiden, en uw zonden vergeven en uw hart vernieuwen. En de heilige Doop en het heilig Avondmaal verzegelen dat. Die druppels water en dat brood en die wijn stijgen boven zichzelf uit: het zijn tekenen dat God zorgt en zal brengen in het hemels Kanaan.

En ten tweede staat er dat ze dronken uit de steenrots en dat was Christus. Altijd als zij aten en dronken in de woestijn was dat vanuit Christus. Omdat Hij komen zou en het verwerven zou. Ze mochten het gebruiken en ontvangen omdat Christus het later betalen zou. Alle zegeningen van de gemeente, het woord, de doop, het avondmaal, de kerkdiensten zijn te danken aan Christus. Alle invloed die we daaruit ontvangen is te danken aan Christus. De stroom van woord en sacramenten komt uit de bron van Christus' lijden en sterven.

Ten derde dat deze voorrechten allen gegeven werden. Vijf keer het woordje: allen. Zo geldt ons dat wij allen gedoopt zijn, allen het Woord en de erediensten ontvangen, voor ons aller oog wordt het Heilig Avondmaal bediend. Allemaal staan wij onder invloed, komt die stroom naar ons toe. Wordt je er wel eens door aan het denken gezet, heb je wel eens een dienst die indruk maakt, een fijne dienst. Allemaal worden we erdoor beweldadigd. Als Gemeente.

Dus de HEERE mag verwachten dat niemand meer iets op Hem tegen heeft, dat ieder zich Hem toevertrouwt. Na zoveel zegeningen, zo lange tijd.

Maar in het merendeel van hen heeft God geen welgevallen gehad. Die zijn gevallen in de woestijn en hebben Kanaan nooit bereikt. Daar kun je alleen maar van schrikken. Allen onder de wolk, door de rode Zee, gegeten van het manna, gedronken uit de steenrots, maar de meesten niet in Kanaan gekomen, onder Gods toorn gevallen. Dat dat kan: allen in naam lid van de gemeente, allen gedoopt, allen genoten van de kerkdiensten, allen gegeten aan de avondmaalstafel, maar de meesten niet in het hemels Kanaan aangekomen. Gevallen onder Gods toorn. Zo moet je naar de gemeente kijken: allemaal zoveel voorrechten gekregen. Allemaal zo om Christus wil betuigd dat God je God wil zijn, allen beïnvloed en gedronken van de kerkdiensten. En toch kan het zó zijn: in de meesten heeft God geen welgevallen gehad. Alzo spreekt de Schrift. Een andere prediking is levensgevaarlijk en misleidt je ziel en de zielen van je kinderen.

Blijkbaar kun je gedoopt zijn, met smaak in de kerkdiensten hebben gezeten, met genoeg, invloeden van het Woord hebben

gekregen, Hebr 6 zegt: invloed van de Geest hebben ondergaan, het goede woord Gods gesmaakt en iets van de toekomstige eeuw, de hemelse gave geproefd, aan het avondmaal geweest te zijn en toch: God heeft geen welgevallen in je. Blijkbaar is luisteren en luisteren nog 2, genieten van een dienst en genieten van een dienst is 2, goed gekerkt hebben, goed avondmaal gehouden hebben is 2, drinken van het Woord en drinken van het Woord is 2. Je kunt het allemaal gedaan hebben en toch: buiten Gods rijk. Niet elke invloed in de dienst, niet elk goed kerken, niet elk ten avondmaal gaan en er wat aan hebben is zaligmakend.

Je kunt dus nooit zeggen: ik ga ten avondmaal en daarom ben ik kind van God en wordt ik zalig. Het ligt precies andersom: ik en een kind van God en wordt zalig en daarom ga ik ten avondmaal.

Beproeft uzelf of ge in het geloof zijt. Bedrieg je niet door te denken: ik ben gedoopt, ik ga graag naar de kerk, ik heb er echt wel eens wat aan, dus ik hoor aan het Heilig Avondmaal. Want dat is geen garantie. Dat kun je ook hebben als God geen welgevallen in je heeft.

Maar: waar zit het hem dan in? Waaraan kun je dan weten of je echt zaligmakend hebt gedronken in de kerkdienst, hebt genoten van de preek, of je écht gelooft? Dat het maar niet nabijkomend werk is, algemene invloed van de Geest, maar echt werk, zaligmakend werk van de heilige Geest? Waar zit het hem dan in? Hierin: vers 6. Waarom had God geen welgevallen in de meeste van hen? Omdat zij lust gehad hebben tot het kwaad. Dat maakt het verschil: of je lust hebt en lust houdt tot het kwaad. Dan moeten we dat goed lezen: lust tot het kwaad heeft iedereen: in zonden ontvangen en geboren. En dat blijft ook na de bekering. Maar voor hen gold: zij bleven daaraan toegeven, ze vochten daar niet tegen. En dat is het punt. Christus is de Zaligmaker die zondaren zaligmaakt van hun zonden. En dat houdt twee dingen in. Hij heeft twee doorboorde handen. Hij neemt de schuld van de zonde weg, maar Hij bestrijdt ook de kracht van de zonde. Want zonde heeft twee kanten: zonde brengt schuld, vloek, straf over een mens. En: zonde is een macht, een kracht. En de Heere Jezus pakt beiden aan. De vloek van de zonde draagt Hij weg, en de macht de zonde breekt Hij in je leven. Zodat je een hart krijgt dat de zonde gaat haten, dat van de zonde verdriet krijgt, dat de zonde wil bestrijden. De zonde die in mij woont en blijft wonen, de lust tot de zonde die in mij woont van nature. Christus maakt dat ik die bestrijden ga, haten ga. Dan begeert het vlees tegen de Geest. En ik ben vleselijk, verkocht onder zonde. Het goede dat ik wil doe ik niet, het kwade dat ik niet wil doe ik wel.

Christus zorgt dat je eens van je zonden af bent. In de hemel helemaal ontsmet en gezuiverd. Geen enkele hang naar de zonde meer over. En daar werkt Hij in dit leven op aan: Hij geeft je zo'n liefde tot God en Zichzelf dat je de zonde gaat haten, op wilt sporen en gaan bestrijden, dat je berouw krijgt als je toch weer zondigt.

Zo'n Zaligmaker is de Heere Jezus. En wordt ons gepredikt en aangeboden. Eén Die echt alles doet. Schuld vergeeft en zonden leert haten. De straf op de zonde wegneemt en de macht van de zonde gaat bestrijden. Zodat je lust krijgt in God en Zijn wet, Zijn dienst. Echt, dan krijgt je daar zin in, verlangen naar. Echt dan ga je de zonde haten en bestrijden. Misschien zeg je, voel je: dat kan ik me niet voorstellen, ik zin in de Bijbel, in bidden, in God dienen? Ik hekel aan de zonde? Echt waar: Christus maakt zalig: in alle opzichten. Hier is uw Zaligmaker. Hij doet het. En wie Hem in de armen valt, die wordt genodigd tot Zijn tafel. Die orde: wie Hem in de doorboorde armen valt, dat vooraf, die is welkom aan Zijn tafel.

Maar wie een halve Zaligmaker wil. Alleen die ene hand, die verlost van de vloek, de straf, de schuld, want ja, verloren gaan is wel heel erg, dat moet niet. Dus ik wil wel dat ik niet verloren ga, ik wil wel dat ik vergeving krijg en geen last meer heb van schuldgevoel, maar meer niet. Dat kan niet. Die wil een halve Zaligmaker en die scheurt Hem in stukken zegt Calvijn, die onteert Hem, die veracht Hem, die ontheiligt Hem.

2 bestrijdt uw zonden

Waarom brengt Paulus dit naar voren? Waarom wijdt Paulus hier een aantal hoofdstukken aan in I Corinthe? Nou, dat had zijn reden. Daarvoor moeten we wat weten van de situatie in Corinthe dat is ook voor de volgende preken van belang. In Corinthe was een christelijke gemeente ontstaan. In de grote havenstad van die dagen. Nu waren er in Corinthe allerlei beroepsverenigingen. Elke beroepsgroep had zijn eigen vereniging met een god, afgod. Een god voor de vrachtwagenchauffeurs, een god voor de studenten, een god voor de bakkers, een god voor de aannemers enz. Elke beroepsvereniging had op zijn tijd offerfeesten voor de eigen afgod in zijn tempel. In een puur heidense sfeer. Want afgoderij gaat altijd gepaard met losbandigheid: drank, sex, dat is nog zo. En nu had men Paulus de vraag gesteld: mogen we nog naar die offerfeesten toe? Want eigenlijk moeten we wel. Als we niet meegaan, dan liggen we eruit. Dan krijgt de student geen studiebeurs meer, moet je €3000,-- per jaar zelf ophoesten. Als vrachtwagenchauffeur krijgt je geen vrachten meer want ze kiezen een andere vervoerder, als aannemer krijg je geen opdrachten meer, want ze laten liever duurder door een ander bouwen dan door jou. Dan is je functioneren in je beroep eigenlijk onmogelijk. Dan moet je je zien te

redden met grote offers en kleine opdrachtjes om net net aan nog het hoofd boven water te kunnen houden. Dus.... En bovendien: we zijn er dan wel, we zitten er, maar met onze gedachten doen we gewoon niet meer, wij denken niet aan die afgod, wij weten beter, en wij houden ons ver van die uitpattingen, we zijn er alleen lichamelijk en verder laat het ons koud, kunnen we dan toch niet blijven gaan....

Paulus geeft daar twee antwoorden op. Het eerste was: al zou je dat voor jezelf zo kunnen, wat voor voorbeeld geef je aan anderen? Als een andere christen er jou ziet zitten, een jongere bijv., en die denkt, nou, de ouderling, de avondmaalganger zit er ook, dus waarom ik niet, en die kan zich niet ver houden van die uitpattingen? Die gaat wel erin mee? Ja, dat is zijn verantwoordelijkheid! Nee, dan ben jij daar de aanleiding toe geweest. Dan is dat jouw aangerekend. Dat moet je niet willen, dat kun je niet willen als christen. Je hebt als avondmaalganger, leidinggevende, ambtsdrager een voorbeeldfunctie. Waar jij bent moeten anderen ook kunnen zijn zonder gevaar, geestelijk gevaar.

En ten tweede is: weet je wel zo zeker dat jij er zelf kunt zijn zonder je te laten beïnvloeden? Dat je er zelf kunt zijn en het zien zonder zelf op slechte gedachten te komen? Ja, ik zie die erotiek wel, en ik hoor die vloeken wel, en ik zie die aangeschoten anderen wel, maar ik houd mezelf rein. Mijn gedachten worden daar niet door beïnvloed. Is dat wel zo zeker? Of zou het kunnen zijn dat je erdoor meegesleept wordt? Is het niet na 1 keer, dan na 2, 3 of 4 keren? Dat je dan ook lust tot het kwaad krijgt? Je meent te staan, zie toe dat je niet valt.

Want kijk eens naar het volk Israel. Waar kwamen zij allemaal niet toe? Vers 7-10. Zij werden afgodendienaars met het gouden kalf. Ze maakten zich een god zoals zij dachten dat hij was. En ze gingen eten en drinken en spelen. Ze deden mee: eten in overdaad, drinken meer dan goed voor hen was, en spelen, dat zal wel slaan op sexuele uitpattingen.

En zij gingen hoereren. Ze kregen kennis aan dochters van Moab, een heidenvolk. En ze waren er niet bestand tegen. Ze gaven toe aan de wensen van die mooie, knappe meiden en vrouwen en gingen hoereren.

En zij gingen Christus verzoeken. Het manna beviel ze niet meer. Altijd dat zelfde eten. Ze walgen er zo langzamerhand van. Ze hadden er genoeg van. Je vindt het gewoon saai worden, een kerkdienst, een preek, je weet toch al wat er komt, waarom kan het nooit eens anders? En door die woestijn word je ook een keer zat. Zand, zand en nog eens zand. We willen wel eens makkelijker reizen. Gods leiding is niet goed meer. In opstand komen tegen de weg die God met je gaat.

En ze murmureerden. Waarom is Mozes de leider? Waarom is Aaron hogepriester? Dat zouden we toch net zo goed ook zelf kunnen zijn? Waarom zij en wij niet? Opstand tegen Gods roeping. Ontevreden met de plaats die Hij je geeft.

Denk je dat je daar niet in kunt terechtkomen? Dat je daar immuun voor bent? Dat je geen lust tot het kwaad kunt krijgen? Overschat jezelf toch niet! Want wie lust tot het kwaad heeft, wie zich laat meenemen in het kwaad, in die heeft God geen welgevallen. Dan helpt er geen doop of avondmaalsgang aan. Als blijkt dat je daarin leven kunt. Daar de lust van je leven in vindt. Dan heeft God geen welgevallen in je. Al ben je kerkganger, gedoopt, avondmaalganger: God haat de zonde. En als je de zonde zoveel mogelijk aan de hand wil houden, als je de zonde een legitieme plaats geeft in je leven, dan kun je Zijn kind niet zijn, kun je Jezus' discipel niet zijn. Daar helpt geen avondmaalsgang aan.

Dan helpt alleen: bekering! Bekering: dat is terugkeer tot God. Je zonden erkennen en belijden. Dat is de poort tot de tafel: een ieder bedenke bij zichzelf zijn zonden en vervloeking opdat hij zichzelf mishage en zich voor God verootmoedige. Dat alleen is de weg tot God, tot Christus. En zo en dan ook de weg tot de tafel. Maar wie dat achterwege laat, die heeft geen plaats aan de tafel.

Tegenover dat volk Israel stelt Paulus zijn eigen voorbeeld in hoofdstuk 9 het laatste deel. Waar hij aangeeft wat hem het apostelschap heeft gekost. Want ze kunnen in Corinthe of in Waarder natuurlijk zeggen, ja Paulus, jij hebt makkelijk praten om te verbieden dat wij naar die afgodstempels gaan, maar het kost ons ons beroep, het snijdt gruwelijk diep in. Nou, zegt Paulus, ik weet anders zelf wel wat offers brengen betekent, mijn leven is één aaneenschakeling van ontberingen omwille van het Evangelie. Want ik bedwing mijn lichaam en breng het tot dienstbaarheid. Kijk, daar zorgt Christus voor in Zijn genade. Dan komt er een hekel aan de zonde. En echt, dat is de toetssteen van het ware. Hekel aan de zonde, vanuit de liefde tot God. Ik bedwing mijn lichaam. Letterlijk staat er: ik sla, ik deel klappen uit aan mijn lichaam. Ik vecht ertegen. Tegen mijn zondige begeerten, tegen de driften van mijn lichaam, op welk gebied dan ook, gemakzucht, drift, erotiek, hebzucht, enz, ik vecht ertegen. Door Christus Die mij heeft liefgehad. En ik breng mijn lichaam tot dienstbaarheid. Dat mijn lichaam een knecht, een slaaf van me is. Dat mijn lichaam moet doen wat ik wil door genade. Dat mijn lichaam naar mijn geest luistert. Naar wat Christus mij laat willen door Zijn Geest. Dat mijn gedachten precies daarheen gaan waar ik zou willen. Mijn verlangens

precies daarheen gaan waar ik door genade wil dat zij heengaan. Dat is mijn strijd. Al voer ik die strijd lang zo ijverig niet als zou moeten, al ben ik in die strijd veel te slap bij tijden. Toch: ik verlang het vanuit Christus.

Het is het verschil wat we wel eens aangaven met die wilde konijntjes in de tuin. Die alles afeten en vertrappen. En je kunt op twee manieren met die konijntjes omgaan. Je kunt ze vangen en in een hok zetten. Zie zo het grootste deel van de tuin is ervan vrij, op een klein stukje mogen ze hun gang gaan en kijk ik er af en toe eens naar, best leuke diertjes. Of je bent altijd in de weer om ze weg te jagen. Je gunt ze ook dat kleine plekje niet, maar elke dag moet je kijken weggagen en bestrijden. De zonden zijn als die wilde konijntjes. Geef je ze een afgebakend plekje? Niet zichtbaar voor anderen, af en toe, best aardig om mee te spelen dan. Strijd heb je niet of nauwelijks, want je geeft ze een plekje in je leven en daar vind je het prima, daar zou je ze niet willen missen, je zou de zonde niet willen missen op die plekken en tijden. Daarin heeft God geen welgevallen. Dan ben je vreemd aan Christus. Misschien wel eens een fijne kerkdienst, wel eens een fijne verenigingsavond, maar de zonde is je vriend bij tijden. Dat is jezelf bedriegen. Dan heb je Christus niet gekend of omhelst.

Wie Christus leert kennen als Zaligmaker krijgt Hem lief. Om zijn lijden en sterven. Zijn offer. Zijn werk. Zijn liefde. En je kunt de zonde geen afgebakende plek in je levenstuin geven. Elke dag bestrijden. Elke dag waken en bidden. Verlangen naar het heilige en heiliger. En hoe dichter bij Jezus, hoe groter die strijd en haat tegen de zonde. Hoe verder van Christus hoe lauwer en slaperiger ik in die strijd word. En als ik val dan buig ik mijn hoofd, schaam ik me, verootmoedig ik me voor God en keer weder met berouw, gena o God gena. Bent u, jij zo iemand?

Voor zulken is het Heilig Avondmaal. Aan zulken verzegeld het Heilig Avondmaal: het is echt! Aan zulke levens verzegelt het Heilig Avondmaal: Christus is voor je gestorven. Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Zulke levens ontvangen de garantie: eens zult u nieuw eten en drinken in Zijn Koninkrijk, het avondmaal van de bruiloft van het Lam. U kunt het niet geloven? Echt het is zo, God verzegelt het, garandeert het.

Amen